

38. Strażnik wiary

1. CELE LEKCJI – WYMAGANIA OGÓLNE

- Ukazanie prymatu papieża w Kościele katolickim;
- Pogłębienie rozumienia dogmatu o nieomyślności papieża.

2. TREŚCI NAUCZANIA – WYMAGANIA SZCZEGÓŁOWE

Uczeń:

- Na podstawie fragmentu biblijnego wylicza atrybuty władzy św. Piotra;
- Po analizie biografii zna fakty z życia Pawła VI, Jana Pawła I, Jana Pawła II oraz Benedykta XVI;
- Po lekcji podaje źródło ustanowienia władzy papieskiej;
- Własnymi słowami wyjaśnia dogmat o nieomyślności papieża;
- Po lekcji określa rolę i zadania papieża jako głowy Kościoła.

3. POJĘCIA, POSTACI

- Św. Piotr;
- Dogmat o nieomyślności papieża;
- Paweł VI;
- Jan Paweł I;
- Jan Paweł II;
- Benedykt XVI;
- Pontyfikat.

4. WARTOŚCI

- Szacunek wobec autorytetu papieża;
- Modlitwa za papieża i w intencjach papieża.

5. SCHEMAT LEKCJI

- Powołanie św. Piotra;
- Dogmat o nieomyślności papieża;
- Życiorysy papieży ostatnich czterech pontyfikatów.

6. PROPOZYCJA REALIZACJI

Wprowadzenie:

Metoda – mini wykład. Nauczyciel mówi o powołaniu św. Piotra, o władzy, jaką powierzył mu Chrystus. Następnie tłumaczy dogmat o nieomylności papieża. Szczegółowa treść wykładu – podręcznik.

Rozwinięcie tematu:

Metoda – tworzenie postaci. Nauczyciel dzieli klasę na cztery grupy. Każdej z nich rozdaje życiorys papieża (załącznik 1):

Grupa 1. – życiorys Pawła VI; grupa 2. – Jana Pawła I; grupa 3. – Jana Pawła II; grupa 4. – Benedykta XVI.

grupy otrzymują trzy czyste kartki samoprzylepne. Na nich zapisują po trzy najważniejsze fakty z życia danego papieża. Nauczyciel wręcza formularz dowodu osobistego lub/i wniosek o wydanie dowodu osobistego (załącznik 2), grupy wypełniają. Gdy uczniowie pracują, nauczyciel dużymi literami pisze na tablicy imiona czterech papieży lub zawiesza ich duże zdjęcia. Następnie przedstawiciel grupy odczytuje wypełniony formularz dowodu osobistego, przykleja na tablicy trzy kartki z najważniejszymi wydarzeniami z życia papieża i krótko je omawia.

Zakończenie:

Treść z ramki „Zapamiętaj”.

Notatka:

Treści umieszczone na tablicy.

Korelacja z edukacją szkolną:

- Historia – papieże XX i XXI w.;
- Wiedza o kulturze – wkład papieży w rozwój kultury.

7. INNE MOŻLIWOŚCI REALIZACJI

Metoda biblijna. Na podstawie Mt 16, 18–19 można przeanalizować zadania papieża oraz ustanowienie tej posługi (zob. „Komentarz”).

Metoda – praca z podręcznikiem. Nauczyciel prosi o otwarcie podręcznika na stronie zawierającej życiorysy papieży. Uczniowie sporządzają krótką notatkę – najważniejsze informacje o wybranym papieżu. Nauczyciel wybiera

uczni i prosi o przekazanie najważniejszych wiadomości z życiorysu papieża. Można odpytać chętnych uczniów i wystawić oceny.

8. ALTERNATYWNE TEKSTY DO WYKORZYSTANIA NA LEKCJI

Papież w Kościele nazywany jest także Ojcem Świętym. O. Jacek Salij pisze: „Tytuł *Ojciec Święty*, którym nazywamy człowieka powołanego do kierowania Kościołem, wyraża tę właśnie prawdę, że jest w Kościele taki człowiek – tak samo śmiertelny i grzeszny, jak wszyscy inni – którego Bóg powołał do tego, aby w sposób szczególny uobecniał dla nas wszystkich Jego autorytet”.

W wielu protestanckich pismach czytamy, iż „skałę”, o której mówi św. Mateusz, trzeba rozumieć jako wiarę Piotra, a nie jako jego osobę. Przeczyć temu wydaje się – już po odejściu od Kościoła katolickiego – sam Marcin Luter:

TEKST
ŹRÓDŁOWY

Dlaczego szukając moich kluczy, wpatrujecie się w niebo? Czyż nie rozumiecie, że Jezus powiedział: „Dałem je Piotrowi. To są rzeczywiście klucze do nieba, ale one nie znajdują się w niebie, bo Ja zostawiłem je na ziemi”. To mówi Jezus: „Piotr jest moimi ustami, jego język jest moją szkatułką zawierając klucze, jego klucze są Moimi kluczami. One są urzędem”. Luter powiedział nawet: „One są potęgą, przykazaniem, które dał Bóg przez Chrystusa dla całego chrześcijaństwa, dla zatrzymywania i odpuszczania grzechów”.

Marcin Luter

W swoim nauczaniu Luter odrzucał naukę o sukcesji apostoelskiej, ale potwierdzał, iż w Ewangelii jest klucz do zrozumienia słów właśnie o sukcesji.

KOŚCIÓŁ
NAUCZA

W jaki sposób biskupi wypełniają swoją misję nauczania?

Biskupi, w łączności z Papieżem, jako autentyczni świadkowie wiary apostoelskiej, wyposażeni we władzę Chrystusa, mają obowiązek przepowiadania Ewangelii wszystkim w sposób wierny i autorytatywny. Przez nadprzyrodzony zmysł wiary Lud Boży trwa niezachwianie w wierze pod przewodnictwem żywego Urzędu Nauczycielskiego Kościoła.

KKKK 184

Warto przeczytać:

O. Jacek Salij, *Po co Kościołowi Papież?*

38. Strażnik wiary

Załącznik 1

Grupa 1

Paweł VI, właściwie **Giovanni Battista Montini**, ur. 26 września 1897 r. w Concesio, diecezja Brescia, zm. 6 sierpnia 1978 r. w Castel Gandolfo. Jego rodzicami byli Giudetta Alghisi i Giorgio Montini.

29 maja 1920 r. w Brescii przyjął święcenia kapłańskie. Zaraz po święceniach przeniósł się do Kolegium Lombardzkiego w Rzymie. Studiował również filozofię i prawo kanoniczne na Papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim, literaturę na Uniwersytecie Rzymskim oraz dyplomację w Kościelnej Akademii Szlacheckiej. W czasie studiów opanował francuski, hiszpański, niemiecki i angielski. Doskonale znał grekę. W 1923 r. podjął pracę w dyplomacji watykańskiej, był m.in. sekretarzem nuncjusza apostolskiego w Polsce (maj – listopad 1923 r.). Po powrocie do Watykanu był urzędnikiem Sekretariatu Stanu, jednocześnie w latach 1925–1933 sprawował funkcję narodowego asystenta kościelnego sekcji uniwersyteckiej włoskiej Akcji Katolickiej. 19 listopada 1952 r. papież mianował go prosekretarzem stanu do bieżących spraw kościelnych. 12 grudnia 1954 r. przyjął sakrę biskupią. Cieszył się opinią „arcybiskupa robotników”, wielokrotnie w swoich wystąpieniach podkreślał znaczenie sprawiedliwości społecznej. Odwiedzał zakłady pracy, powoływał do życia i często wizytował nowe parafie, był inicjatorem budowy nowych kościołów. 15 grudnia 1958 r. został mianowany kardynałem. Blisko współpracował z papieżem w okresie przygotowań do II Soboru Watykańskiego oraz podczas pierwszej sesji soboru.

21 czerwca 1963 r., w trzecim dniu konklawe po śmierci Jana XXIII, został wybrany na papieża i przyjął imię Pawła VI.

Jako papież Paweł VI kontynuował prace nad reformą Kościoła katolickiego. Kierował trzema kolejnymi sesjami II Soboru Watykańskiego. Z inicjatywy papieża obradował także w Watykanie Światowy Synod Biskupów.

Decyzją Pawła VI po 400 latach zlikwidowano indeks ksiąg zakazanych. Paweł VI dokonał reorganizacji Kurii Rzymskiej, zniósł lub ograniczył znaczenie części urzędów, jednocześnie powołał do życia nowe urzędy, uwzględniając wymogi współczesnego świata. Zreformował również Kolegium Kardynalskie, jego nominacje znacznie poszerzyły grono kardynałów zarówno liczebnie, jak i narodowo, przywrócił wysokie znaczenie kardynałom-patriarchom Kościołów Wschodnich, a także wprowadził ograniczenie wiekowe prawa udziału w konklawe (80 lat).

W encyklice *Humanae vitae* odrzucał stosowanie środków antykoncepcyjnych i aborcję. Tym samym uznał za niezgodne z nauką katolicką związki pozamałżeńskie i kontakty homoseksualne; masturbację uważał za ciężki grzech. W deklaracji *Persona humana* za dopuszczalne uznał jedynie współżycie w małżeństwie. Kategorycznie odrzucił postulaty żądające zniesienia celibatu i wprowadzenia kapłaństwa kobiet.

Paweł VI jako pierwszy papież od stuleci odbył kilka podróży zagranicznych: w styczniu 1964 r. był w Ziemi Świętej, w grudniu 1964 r. w Indiach. W październiku 1965 r. wystąpił na forum ONZ w Nowym Jorku. Był także w sanktuarium maryjnym w Fatimie (Portugalia), w Turcji, w Kolumbii (na Międzynarodowym Kongresie Eucharystycznym) i w Genewie, w 1969 r. odwiedził Afrykę (Uganda), w 1970 r. Azję, Australię i Oceanię.

Przed wyborem na papieża Paweł VI był kilkakrotnie w Polsce. Od maja do listopada 1923 r. był sekretarzem nuncjusza apostolskiego w Polsce.

W 1966 r. chciał udać się z podróżą apostolską do Polski z okazji roku milenijnego, jednak władze komunistyczne nie wyraziły zgody na jego przyjazd.

Papież 14 lipca 1978 r. udał się do swojej letniej papieskiej rezydencji nad jeziorem Albano. Niepewna była sprawa jego powrotu do Watykanu, ponieważ był on już dość chory. 6 sierpnia stan zdrowia papieża bardzo się pogorszył, przyjął namaszczenie chorych i mimo ciężkiego stanu, bardzo silnych drgawek, około południa zdołał przyjąć ostatnią Komunię Świętą. Przez cztery godziny był nieprzytomny. Zmarł w Castel Gandolfo, w niedzielę 6 sierpnia 1978 r. o godzinie 21.40. Oficjalną przyczyną śmierci był bardzo rozległy zawał serca.

<http://pl.wikipedia.org>, dostęp z dnia 12.04.2012

Grupa 2

Jan Paweł I, właściwie **Albino Luciani**, ur. 17 października 1912 r. w Forno di Canale (obecnie Canale d'Agordo, prowincja Belluno), zm. 28 września 1978 r. w Watykanie.

Urodził się w wielodzietnej, biednej rodzinie robotniczej. Ojciec, Giovanni Luciani, był zatwardziałym socjalistą i antyklerykałem, w przeciwieństwie do matki, głęboko wierzącej katoliczki, Bemoli Luciani. Matka razem z księdzem Filippo Carlim mieli największy wpływ na chłopca. Albino był pierwszym synem, wychowywali też dwie córki z pierwszego małżeństwa ojca.

Jego matka gorąco modliła się o powołanie kapłańskie dla syna. W 1923 r. Albino, w wieku 11 lat, wstąpił do Niższego Seminarium Duchownego w Feltre. W 1928 r. Albino Luciani wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Belluno. Jego ojciec, co było dla niego zaskakujące, zgodził się na tę decyzję. 7 lipca 1935 r. Albino otrzymał święcenia kapłańskie w kościele św. Piotra w niedalekim Belluno, po czym został wikarym w rodzinnym Forno di Canale. W roku 1937 powołano go na stanowisko wicerektora seminarium w Belluno, gdzie wykładał teologię dogmatyczną, prawo kanoniczne i historię sztuki. Pracując tam, rozpoczął studia na Uniwersytecie Gregoriańskim i 23 listopada 1946 r. uzyskał doktorat z teologii dogmatycznej. Jego dużym osiągnięciem było zorganizowanie w 1949 r. Kongresu Eucharystycznego w Belluno. W tym samym roku opublikował swoją pierwszą książkę *Katechezy w okrucinach chleba*. W 1954 r. biskup Belluno Girolamo Bortignon powołał go na wikariusza generalnego w swojej diecezji. W wielu wypowiedziach Albino wspominał, że gdyby nie został księdzem, to prawdopodobnie zostałby dziennikarzem.

27 grudnia 1958 r. papież Jan XXIII w Bazylice Świętego Piotra w Rzymie konsekrował Albino Lucianiego i powierzył mu stanowisko biskupa w Vittorio Veneto. Nowo wybrany biskup był człowiekiem bardzo skromnym. Nie idąc za przykładem poprzedników, którzy mieli skłonności do luksusu, zamieszkał w spartańskich warunkach w zamku San Marino. Nosił zwykłą sutannę. Często bez zapowiedzi odwiedzał kalekich i chorych. Jego środkiem lokomocji nadal pozostał rower, którym zawsze lubił jeździć lub stary samochód. W pracy z duchownymi wprowadził zasadę demokracji, bardzo rzadko spotykaną w Kościele. Jako członek Komisji Doktrynalnej Episkopatu Włoch uczestniczył w II Soborze Watykańskim. W dniu 15 grudnia 1969 r. Paweł VI mianował go patriarchą Wenecji. W 1972 r. został wiceprzewodniczącym Konferencji Episkopatu Włoch. Funkcję tę pełnił do 1976 r. 5 marca 1973 r. został wyniesiony do godności kardynalskiej.

Zainicjował wiele akcji charytatywnych. Znany był ze swoich zdolności pisarskich. Szczególnie popularny był cykl artykułów jego autorstwa publikowanych w „Messagero di Sant Antonio”, pisany w formie listów do sławnych postaci z historii i literatury, np. do Pinokia, w których poruszał aktualne problemy współczesności.

26 sierpnia 1978 r. obradujący kardynałowie wybrali go na papieża. Przyjął wtedy jako pierwszy w historii papieży podwójne imię Jana Pawła I na cześć swoich dwóch poprzedników – Jana XXIII i Pawła VI. Swój pontyfikat rozpoczął uroczystie 3 września. Papież Jan Paweł I za cel postawił sobie zmianę niektórych form sprawowania urzędu papieskiego. Po objęciu urzędu nie życzył sobie, by noszono go w lektyce. Do korzystania z *sedia gestatoria* namówił go mistrz papieskich ceremonii liturgicznych (uzasadniał, że wtedy go będzie widać i tym go przekonał). Jan Paweł I nie chciał też nosić tiary, która była symbolem bogactwa i przepychu (nawet na Mszy inauguracyjnej, tak jak jego dwaj poprzednicy Jan XXIII i Paweł VI). Nie czytał też podczas przemówień i konferencji tekstów przygotowanych mu przez kurie.

Jan Paweł I zmarł 28 września 1978 r. w Watykanie, po 33 dniach od czasu objęcia papieskiego urzędu. Oficjalną przyczyną śmierci, podaną przez Watykan, był atak serca. W łóżku znaleziono go martwego z notatkami w ręku. Jan Paweł I został pochowany w bazylice św. Piotra. Po jego śmierci pojawiły się różne teorie spiskowe, sugerujące otrucie przez zarządzającą finansami Watykanu hierarchię Banku Watykańskiego, która zgodnie z niektórymi podejrzeniami miała związki z włoską mafią, obawiającą się dochodzenia zainicjowanego przez papieża w celu zbadania przeszłej działalności tejże instytucji.

Jan Paweł I zyskał wielu sympatyków wśród wiernych, dlatego zaskarbił sobie przydomek uśmiechniętego papieża.

<http://pl.wikipedia.org>, dostęp z dnia 12.04.2012

Grupa 3

Jan Paweł II, właściwie **Karol Józef Wojtyła**, ur. 18 maja 1920 r. w Wadowicach, zm. 2 kwietnia 2005 r. w Watykanie.

Karol Wojtyła urodził się w Wadowicach 18 maja 1920 r. jako drugi syn Karola Wojtyły i Emilii z Kaczorowskich. Ród Wojtyłów wywodzi się z Czańca k. Kęt i Lipnika (obecnie dzielnica Bielska-Białej). Ród Kaczorowskich pochodzi z Michałowa k. Szczepieszyna.

Rodzina Wojtyłów żyła skromnie. Jedynym źródłem utrzymania była pensja ojca – wojskowego urzędnika w Powiatowej Komendzie Uzupełnień w stopniu porucznika. Matka pracowała dorywczo jako szwaczka. Edmund, brat Karola, po ukończeniu wadowickiego gimnazjum studiował medycynę w Krakowie i został lekarzem. Wojtyłowie mieli jeszcze jedno dziecko – Olgę, która zmarła zaraz po urodzeniu w 1914 r. w Krakowie. W dzieciństwie Karola nazywano najczęściej zdrobniałym imieniem – Lolek. Uważano go za chłopca utalentowanego i wysportowanego. Regularnie grał w piłkę nożną oraz jeździł na nartach. Bardzo ważnym elementem życia Karola były wycieczki krajoznawcze, a także spacerunki po okolicy Wadowic. W większości wycieczek towarzyszył mu ojciec.

Jego matka zmarła 13 kwietnia 1929 r., w wieku 45 lat. Trzy lata później, 5 grudnia 1932 r., w wieku 26 lat zmarł na szkarlatynę jego brat Edmund.

14 maja 1938 r. Karol Wojtyła zakończył naukę w gimnazjum, otrzymując świadectwo maturalne z oceną celującą, która umożliwiła mu podjęcie studiów na większości uczelni bez egzaminów wstępnych. Karol Wojtyła wybrał studia polonistyczne na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Studia rozpoczął w październiku 1938 r.

Na pierwszym roku studiów Wojtyła przeprowadził się wraz z ojcem do rodzinnego domu matki przy ul. Tynieckiej 10 w Krakowie.

18 lutego 1941 r. po długiej chorobie zmarł ojciec Karola Wojtyły. Wojna odebrała Karolowi Wojtyłe możliwość kontynuowania studiów, zaczął więc pracować jako pracownik fizyczny w zakładach chemicznych Solvay. W roku 1942 postanowił studiować teologię i wstąpił do tajnego Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Krakowie, gdzie 1 listopada 1946 r. otrzymał święcenia kapłańskie. W tym samym czasie rozpoczął w konspiracji studia na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego.

4 lipca 1958 r. Karol Wojtyła został mianowany biskupem tytularnym Ombrii, a także biskupem pomocniczym Krakowa. Na okres biskupstwa Karola Wojtyły przypadły także obrady II Soboru Watykańskiego, w których aktywnie uczestniczył. Już w tym okresie bardzo dużo czasu poświęcał na podróże zagraniczne w celach ewangelizacyjnych i religijnych.

13 stycznia 1964 r., półtora roku po śmierci swego poprzednika, arcybiskupa Eugeniusza Baziaka, Karol Wojtyła został mianowany arcybiskupem metropolitą krakowskim. Podczas konsystorza z 26 czerwca 1967 r. został nominowany kardynałem.

Na zwołanym po śmierci Jana Pawła I drugim konklawe w roku 1978 Wojtyła został wybrany na papieża i przybrał imię Jana Pawła II. Wynik wyboru ogłoszono 16 października o godzinie 16.16. Formalna inauguracja pontyfikatu miała miejsce w trakcie Mszy św. na placu św. Piotra 22 października 1978 r.

Od 14 marca 2004 r. pontyfikat Jana Pawła II jest uznawany za najdłuższy, po pontyfikacie Świętego Piotra i bł. Piusa IX. Był papieżem przez 26 i pół roku (9 666 dni). Długość jego pontyfikatu podkreśla także kontrast z papieżstwem jego poprzednika Jana Pawła I, który papieżem był jedynie przez 33 dni.

Jan Paweł II beatyfikował i kanonizował o wiele więcej osób niż jakikolwiek poprzedni papież. Ogłosił błogosławionymi w sumie 1 338 osób, kanonizował 482 świętych podczas 51 uroczystości.

Podczas swego pontyfikatu Jan Paweł II powołał więcej kardynałów niż którykolwiek z Jego poprzedników. Na dziewięciu konsystorzach papież kreował kardynałami 231 duchownych katolickich.

Podczas jego pontyfikatu ponad 300 milionów ludzi przeszło na katolicyzm.

Jan Paweł II był pierwszym papieżem z Polski, jak również pierwszym po 455 latach (od czasu pontyfikatu Hadriana VI) biskupem Rzymu, niebędącym Włochem. Wybór na głowę Kościoła osoby z kraju komunistycznego wpłynął znacząco na wydarzenia w Europie Wschodniej i Azji w latach 80. XX wieku.

W dniu 13 maja 1981 r., podczas audiencji generalnej na placu św. Piotra w Rzymie o godzinie 17.19, Jan Paweł II został postrzelony przez tureckiego zamachowca Mehmeta Ali Agcę w brzuch oraz rękę.

Charakterystycznym elementem pontyfikatu Jana Pawła II były podróże zagraniczne. Odbił ich 104, odwiedzając wszystkie zamieszkałe kontynenty. W wielu miejscach, które odwiedził, nigdy przedtem nie postawił stopy żaden papież. Był m.in. pierwszym papieżem, który odwiedził Wielką Brytanię.

Jan Paweł II jako papież najwięcej razy odwiedził m.in. Polskę (9 razy), USA (7 razy), Francję (7 razy).

Za pontyfikatu Jana Pawła II, dzięki samemu papieżowi, nastąpiły ogromne zmiany w Watykanie, a także w postrzeganiu osoby papieża przez społeczność zarówno katolicką, jak i pozostałych chrześcijan oraz wyznawców innych religii. Zaraz po swoim wyborze na Stolicę Apostolską, przy składaniu homagium nowo wybranemu papieżowi, Jan Paweł II nie pozwolił prymasowi Wyszyńskiemu uklęknąć przed sobą. Pierwsze przemówienie wygłosił po włosku, a więc w języku narodu, do którego przemawiał. Do tej pory przyjęte było, że papież zawsze swoje pierwsze przemówienie wygłasza po łacinie. Do kolejnych nowości w tym pontyfikacie należą:

- liczne pielgrzymki (zagraniczne oraz do parafii we Włoszech);
- zwyczaj całowania ziemi kraju, do którego przybywał z pielgrzymką;
- Msze Święte dla wielkich tłumów, organizowane na stadionach, lotniskach, placach itp.;

- wygłaszanie całych homilii lub choćby krótkich sentencji w języku kraju, do którego przybywał z pielgrzymką (porozumiewał się swobodnie w językach: polskim, włoskim, francuskim, niemieckim, angielskim, hiszpańskim, portugalskim, łacinie i klasycznej grece);
- udział zespołów folklorystycznych w czasie Mszy;
- spotkania z duchownymi innych wyznań oraz odwiedziny świątyń różnych religii (chrześcijańskich oraz niechrześcijańskich);
- udział w przedsięwzięciach artystycznych: koncertach, występach zespołów, projekcjach filmowych;
- prywatne spotkania z wiernymi;
- bezpośrednie spotkania z ludźmi w trakcie pielgrzymek;
- żarty i bezpośredniość w kontaktach z ludźmi.

Jan Paweł II od 1992 r. cierpiał na postępującą chorobę Parkinsona. Mimo licznych spekulacji i sugestii ustąpienia z funkcji, które nasilały się w mediach zwłaszcza podczas kolejnych pobytów papieża w szpitalu, pełnił ją aż do śmierci. W lipcu 1992 r. przeszedł operację w celu usunięcia guza nowotworowego na jelicie grubym. Jego długoletnie zmagania z chorobą i ze starością były osobistym przykładem głoszonych na ten temat poglądów, w których podkreślał godność ludzkiego cierpienia i odnosił swoje doświadczenia do męki Chrystusa. 13 maja 1992 r. papież, w 11. rocznicę zamachu, ustanowił Światowy Dzień Chorego. 2 kwietnia 2005 r. o godzinie 21.37 Jan Paweł II odszedł do „domu Ojca”.

<http://pl.wikipedia.org>, dostęp z dnia 17.05.2012

Grupa 4

Benedykt XVI, właściwie **Joseph Ratzinger**, ur. 16 kwietnia 1927 r. w Markt am Inn.

Jest synem policjanta Josepha i Marii Ratzingerów, pochodzącej z Południowego Tyrolu, trzecim, najmłodszym dzieckiem. Jego rodzeństwo Maria Ratzinger (ur. 7 grudnia 1921 r., zm. 2 listopada 1991 r.) i Georg Ratzinger (ur. 15 stycznia 1924 r.).

W 1945 r. Ratzinger wraz z bratem wstąpili do Katolickiego Seminarium Duchownego we Freising i podjęli studia w Herzogliches Georgianum na Uniwersytecie Ludwiga Maximiliana w Monachium. 29 czerwca 1951 r. on i jego brat zostali wyświęceni na kapłanów przez arcybiskupa Monachium Michaela von Faulhabera. W 1953 r. Joseph zdobył stopień doktora, pisał pracę doktorską o św. Augustynie, zatytułowaną *Ludzie i dom Boży w doktrynie kościelnej św. Augustyna*. W 1957 r. habilitował się rozprawą o św. Bonawenturze *Teologia dziejów u św. Bonawentury*. W 1958 r. został profesorem kolegium we Fryzndze.

Przez następne lata posługiwał jako pomocnik biskupa Fryzyngi (1957–1959). W 1959 r. został profesorem na uniwersytecie w Bonn. W 1969 r. wrócił do Bawarii na uniwersytet w Ratzbonie do środowiska o mniej reformistycznych poglądach.

25 marca 1977 r. ustanowiony przez Pawła VI arcybiskupem Monachium i Fryzngi. Na konsystorzu 27 czerwca 1977 r. kreowany kardynałem. W chwili konklawe w 2005 r. był jednym z trzynastu żyjących kardynałów mianowanych przez Pawła VI i jednym z trzech poniżej wieku 80 lat; w konklawe wzięli udział jednak tylko on i William Wakefield Baum.

25 listopada 1981 r. otrzymał nominację z rąk Jana Pawła II na prefekta Kongregacji Nauki Wiary.

Z czasem pełnił wiele funkcji w Kurii Rzymskiej: przewodniczącego Papieskiej Komisji Biblijnej, przewodniczącego Międzynarodowej Komisji Teologicznej, radcy Drugiej Sekcji Sekretariatu Stanu, członka Kongregacji dla Kościołów Wschodnich, członka Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, członka Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów, członka Kongregacji ds. Edukacji Katolickiej, członka Papieskiej Rady ds. Popierania Jedności Chrześcijań, członka Papieskiej Rady ds. Kultury oraz członka Papieskiej Komisji ds. Ameryki Łacińskiej.

19 kwietnia 2005 r. wybrany następcą Jana Pawła II w drugim dniu konklawe, po czterech głosowaniach. Tym samym stał się 265. papieżem (według Watykanu). Jest najstarszą osobą (w chwili wyboru) wybraną na papieża od czasów Klemensa XII.

Wybór imienia Benedykt (łac. 'błogosławiony') jest istotny. Benedykt XVI użył go po raz pierwszy podczas audiencji generalnej na placu św. Piotra. Podczas pierwszej audiencji generalnej 27 kwietnia 2005 r. papież uzasadnił wybór takiego imienia nawiązaniem do Benedykta XV, który dążył do pokoju w czasach I wojny światowej oraz do św. Benedykta, który miał duży wkład w budowę chrześcijańskiej tożsamości Europy.

<http://pl.wikipedia.org>, dostęp z dnia 17.05.2012

Załącznik 2

Urząd .....

W .....

Adnotacje urzędowe

.....
Numer zamawiania

.....
Data złożenia wniosku

.....
Podpis i pieczęć osoby przyjmującej
wniosek

WNIOSEK

o wydanie dowodu osobistego

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Nr ewidencyjny PESEL

UWAGA: pola w rubrykach należy wypełniać czytelnie **pismem drukowanym, wielkimi literami.**

1. Nazwisko 1 człón

2. Nazwisko 2 człón

3. Imię (pierwsze)

4. Imię (drugie)

5. Nazwisko rodowe

Imiona rodziców:

6. Imię ojca

7. Imię matki

8. Nazwisko rodowe matki

Dzień

Miesiąc

Rok

9. Data urodzenia

10. Miejsce urodzenia

11. Kolor oczu

12. Wzrost (w cm)

13. Płeć (M - mężczyzna, K - kobieta)

Adres miejsca zamieszkania na pobyt stały, a w razie jego braku - na pobyt czasowy ponad dwa miesiące:

14. Kod pocztowy

Pobyt stały

Pobyt czasowy

15. Miejscowość

16. Ulica

17. Numer domu

18. Numer lokalu